

Arrest

nr. 106 281 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 maart 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 21 februari 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. X van 1 juni 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 15 juni 2011.

1.4. Op 4 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad werd verworpen bij arrest nr. X van 10 september 2012.

1.5. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 19 juli 2011.

1.6. Op 9 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.7. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 14 maart 2013.

1.8. Op 21 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.B.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Ethiopië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.03.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.03.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 22.02.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 02.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 07.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 04.07.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 19.07.2011 een derde asielaanvraag indiende, die op 09.08.2011 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 14.03.2013 een vierde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een brief van het politiekantoor van Y.W. (dd.23.02.2010) naar voren brengt, waarbij aan de vader van betrokkene gevraagd wordt zijn zoon binnen de drie dagen aan te geven; betrokkene aan de hand van dit document wil aantonen dat hij 10 maanden werd vastgehouden, maar daarna gevlucht is; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij voornoemd document niet gedurende zijn vorige asielprocedures had kunnen aanbrengen; het document immers dateert van v66r de eerste asielaanvraag van betrokkene; dit document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan worden beschouwd; betrokkene vervolgens opnieuw verwijst naar zijn oorspronkelijke asielmotieven; deze reeds gedurende zijn vorige asielprocedures beoordeeld werden en door de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig werden geacht; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze de beslissingen, genomen in het kader van zijn vorige asielprocedures, kunnen wijzigen; betrokkene tenslotte ook verwijst naar zijn huidige levensomstandigheden in België; dergelijke motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Geneve en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op *“schending van artikel 51/8 eerste lid van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Aangezien dat artikel het volgende stelt:

(...)

Dat, in casu, de door verzoeker bijgebrachte element, met name de oproepingsbrief op 24 juni 2010 gericht aan B.W.;

-nieuw is: dit document heeft nog geen voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

-deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdelingen ze had kunnen aanbrengen

Dat verzoeker om de volgende redenen pas bij zijn vierde asielaanvraag in staat was om de oproepingsbrief gericht aan zijn vader van d.d. 24 juni 2010 bij te brengen:

-dat de ouders van verzoeker op een afgelegen plek in Ethiopië wonen, verstoken van de hier gebruikelijke communicatiemiddelen (telefoon, post,...);

-dat verzoeker via de Ethiopische orthodoxe kerk in contact kwam met een mede-gelovige die terug naar het land van herkomst ging;

-dat hij op vraag van verzoeker naar de ouders is gereisd;

-dat de oproepingsbrief door de ouders aan hem werd afgegeven;

-dat de mede-gelovige ook verzoeker zijn telefoon gaf waarna de vader naar de stad is gegaan om hem te bellen dit voor het eerst sinds 2010;

-dat, naast het bespreken van familiezaken, de vader van verzoeker gewag maakte van onderdrukking door de Ethiopische overheid (zo krijgen de Amhara geen mest om hun landen te bemesten, zij riskeren verplichte verhuizing, opsluiting en zelfs dood;

-relevant is: volgens verzoeker toont de oproepingsbrief duidelijk aan dat zijn asielrelaas geloofwaardig is;

Dat hij inderdaad riskeert vervolgd te worden, en dreigt hiervan ernstige schade te ondervinden;

Dat dit overigens rechtstreeks in de lijn ligt van wat het CGVS weet over de moeilijke toestand van de Amhara in Ethiopië;

Dat een gedegen onderzoek door een gespecialiseerde instantie, het CGVS, derhalve noodzakelijk is;

Dat ook om al deze redenen een bevel om het grondgebied te verlaten niet mogelijk is;”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.4. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De

nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Uit het gehoorverslag dat werd opgesteld op 21 maart 2013 n.a.v. verzoekers vierde asielaanvraag en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij ter ondersteuning van deze asielaanvraag een oproepingsbrief van het Yemamai Werada Police Station, gericht aan zijn vader, heeft neergelegd waarin deze verzocht wordt om zijn zoon naar het politiebureau te brengen binnen drie dagen. De bestreden beslissing stelt dat dit stuk dateert van 23 februari 2010. Volgens de *“vrije vertaling”* van de oproepingsbrief die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, werd de brief opgesteld op 24 juni 2010, maar deze *“vrije vertaling”* heeft geen bewijswaarde.

2.8. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 19 april 2011. De in punt 2.7. bedoelde oproepingsbrief dateert derhalve reeds van voor het einde van de behandeling van de eerste asielaanvraag. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij dit stuk niet eerder had kunnen voorleggen, waarbij hij in zijn verzoekschrift uitvoerig ingaat op de redenen waarom hij de oproepingsbrief pas bij zijn vierde asielaanvraag kon voorleggen. De Raad dient, samen met verwerende partij, vast te stellen dat verzoeker blijkens zijn verklaring van 21 maart 2013 die zich in het administratief dossier bevindt en waarop verzoekers handtekening prijkt, bij de behandeling van zijn vierde asielaanvraag geenszins toelichtte waarom hij de oproepingsbrief niet eerder, tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag of deze die erop volgden, voorlegde, zodat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht kon stellen dat *“betrokkene niet kan aantonen dat hij voornoemd document niet gedurende zijn vorige asielprocedures had kunnen aanbrengen”*. De blote a posteriori verklaringen die verzoeker aanvoert in het verzoekschrift kunnen deze vaststelling niet aan het wankelen brengen.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het in punt 2.7. bedoelde stuk *“nog geen voorwerp [heeft] uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag”* en dat *“de oproepingsbrief duidelijk aan[toont] dat zijn asielrelaas geloofwaardig is”*, merkt de Raad op dat dit betoog, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.6. en punt 2.8., de bestreden beslissing niet onderuit kan halen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA